

Odmev iz Afrike

mesečnik s slikami v
prospeh afriških
misijonov

s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 1 dolar, 9000 K. S prilogo »Klaverjev koledar« 12 D, 6.20 L, 1.20 dol., 13.000 K. Naročila in milodare za afr. misijone, prosimo, naslavljajte na:

Družba sv. Petra Klaverja

Ljubljana, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell'Olmata 16.

Za Nem. Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Darovi

od 1. do 31. marca:

Za splošne misijone	Din 2575.25	Za zamorčke	Din 244.10
Za sv. maše	Din 127.—	Za gobavce	Din 25.50
Za stradajoče	Din 40.—	Za določene misijone	Din 50.—
Za odkup sužnjev	Din 2554.50	Za določene namene	Din 56.—
Za botrinske darove	Din 1055.—	Darovi brez določila	Din 250.20
Za semeniščnike	Din 25.—	Darovi brez določila	Lir 102.20
Za katehiste	Din 63.—	Prispevki podpornikov	
Za kruh sv. Antona	Din 3836.50	in udeležnikov	Din 599.25
Za kruh sv. Antona	Lir 115.20	Po uredništvu hrvatskega	
Za Klaverjev vinar	Din 6.50	„Glasnika“	Din 1000.—
Za otroško zvezo	Din 19.50	Zontar Ivan, Ljubljana,	
Za mašno zvezo	Din 925.75	za botr. dar „Jožko“	Din 65.—
Za misijonsko zvezo	Din 12.50	Župni urad Dol pri Ljub-	
Za afriški tisk	Din 170.25	ljani, razni darovi	Din 350.—

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem milim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

† Premil. škof Ignac Hummel, apostolski vikar Zlatega obrežja, umrl 13. marca v Cape Coast Castle. — † Preč. o. Fangère, general prokurator misijonske družbe Očetov Sv. Duha, umrl 30. marca v Parizu. — † Mgs. Peter Bauron, apostolski protonotar, ustanovnik in ravnatelj »Revue Mariale« (t. j. oficijelni organ narodnih in mednarodnih kongresov Marijinih družb), umrl 6. aprila v Lyonu. — † G. Franc Muri, umrl 23. julija v Kranju. R. I. P.

POPOLNI ODPUSTEK,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- 21. septembra, na praznik sv. apostola Matevža.
- 24. septembra, na praznik Marije, Rešiteljice ujetih.
- 15. oktobra, na praznik sv. Terezije.
- 28. oktobra, na praznik sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Misijonar v nosilnici. — Tudi v sosedne kraje mora oznanjevat sv. evangelij, a noge ne dajo več — dva krepka zamorca ga zadeneta na rame.

Dušna premija! V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Iz Vatikana.

S posebnim veseljem objavljamo naslednje pisanje državnoga tajnika Nj. Svetosti sv. Očeta. Upamo, da bo to našim dobrotnikom v tolažbo. Njih darove, ki so jih darovali za afriške misijone, sv. Oče pohvali in kliče nad nje svoj apostolski blagoslov.

Državno tajništvo Nj. Svetosti.

Št. 29.726.

Iz Vatikana, 17. aprila 1924.

Gospa grofica!

Po visokem naročilu Vam sporočam, da je sv. oče Vašo vdanost, ki ste mu jo z izredno nežno pozornostjo s poklonitvijo »Odmeva iz Afrike« izjavili, milostno vzel na znanje.

Za poslano se Vam Nj. Svetost zahvaljuje in veseli ga napredek, ki ste ga v preteklem letu naredili v prid misijonom in reševanju sužnjev. To mu je zagotovilo, da bo v prihodnje korist reševanja sužnjev in blagor duš, ki so po božji podobi ustvarjene, tem večja.

Kot dokaz svoje očetovske naklonjenosti naklanja prevzvišeni vrhovni pastir Vašemu blagorodju in prezaslužni

Klaverjevi družbi v dosego še večjih milosti božjih, iz polnega srca svoj apostolski blagoslov.

To priliko porabim, da tudi jaz Vam izrazim svoje visoko spoštovanje.

Vdani

P. Card. Gasparri m. p.

Gospej grofici
Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja,
Rim 16, Via dell'Olmata.

Sveta kongregacija za razširjanje vere.

Pisanju sv. očeta v tej zadevi se pridružuje neko drugo važno pisanje. Nj. eminenca kardinal Van Rossum, prefekt sv. kongregacije za razširjanje vere, hvali v tem pisanju gorečnost naših sodelavnikov in izraža upanje, da bo leto 1924 rodilo še več sadov.

Sv. kongregacija de Propaganda Fide

(Protokol št. 1466/24.)

Rim, 12. aprila 1924.

Gospa grofica!

Prejel sem Vaš cenjeni list z dne 9. t. m. z računskim zaključkom o darovih, ki jih je Vaša družba nabrala v l. 1923 za afriške misijone, in me veseli, ko vidim, kako je Bog v tem letu blagoslovil Vaše delo in da so misijoni v Afriki po gorečnosti Vaših sočlanov dobili izdatno podporo v denarju, knjigah in drugih predmetih.

Želim Vam, gospa grofica, kakor tudi družbi, ki jo tako spretno vodite, vse najboljše in upam, da Vam bo dano tudi v letu 1924 za misijone nabrati bogate miloščine. Prosim Boga, da Vas ohrani in da Vam da blagoslova.

Ostanem

Vaš vdani služabnik

G. M. Card. V. Rossum,
prefekt.

† Francesco Marchetti-Selvaggini,
nadškof selevcijski,
tajnik.

Gospej grofici Falkenhayn,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja.

Iz misijonov.

Apostolska prefektura Velika Namaqua - dežela (Južna Afrika).

Msgr. Eder, apostolski prefekt Namaqua dežele piše naši vrhovni voditeljici:

»Preteklo leto smo praznovali 25 letnico našega misijona, toda ni hotelo biti pravega veselja, kajti slabo se nam je godilo. Msgr. Krolikowski je umrl v začetku jubilejnega leta; pred nekaj tedni je umrla ena sestra; p. Klemann je že dolgo močno bolan, tako da smo bili že obupali nad njim; v Warmbadu, Gabisu in Heirahabisu je že več mesecev mnogo domačinov bolnih na tifusu, več jih je umrlo. Jeseni je prišlo več krdel kobilic, ki so mesece žrle in uničevale, kar so dosegle. Vrh tega strahovita praznota v moji blagajni, kakršne že od začetka misijona ni bilo. Msgr. Krolikowski je rekel malo pred svojo smrtjo: »Še nikdar nisem bil tako reven, kakor sedaj« — in vendar je od tedaj denarja še manj. Ako torej na to mislim, kako letos vse na slabo gre — vse, karkoli zgrabiš, ti izpolzne iz roke — se vedno spomnim dunajske popevke: »Ja sreča je tičica, zelo ljubka a boječa...« Ako so križi in težave začetek boljših časov, potem je upati, da se nam bo kmalu bolje godilo. Prav bi bilo; kajti razmere so godne, da bi več novih postaj ustanovili. Zaenkrat ne manjka drugega ko denarja, patrov in sestrâ. Preden bo minulo leto, upam, da bom imel 4 nove patre in morebiti tudi dve ali tri sestre. Potem mora pa sv. Jožef, ki je zaščitnik moje blagajne, prav dobro stopiti na noge, ako noče, da bomo vsi skupaj lakote umrli.

Le nekaj Vas prosim: ako je mogoče, pošljite nam za naše otroke obleke, par srajc in kratkih hlačic za dečke. In ako bo blagoslov božji na vaših delih tako velik kot jaz želim, potem se spomnite tudi ubogih Hotentotov, ki jih smatrajo sicer za zadnje ljudsko pleme na svetu, ki so pa vendar najboljši in najljubeznivejši ljudje, kar jih poznam.

Bog blagoslovi Vas in Vaše delo v naš skupni blagor!

Sv. Brigita in grotica Ledóchowska.

Škof Gogarty, iz družbe očetov od sv. Duha, apostolski vikar v Kilimandžaro, piše 28. julija naši glavni voditeljici:

Meseca junija je bila naša, Materi usmiljenja posvečena, misijonska postaja zopet otvorena. Kakor Vam je znano, je bila med vojsko od vojaštva oropana. Medtem, ko mi skušamo škodo popraviti, nas v tem tudi usmiljeni dobrotniki podpirajo. Stavba našega seminarja hitro napreduje. Kmalu bo hiša napolnjena s seminaristi iz rodu Wašagga, iz gorâ Usambare in Pare s planote Iringa; to bodo apostoli svojega ljudstva.

Sv. Brigita, patrona Irlandije, je bila posebna zaščitnica duhovnikov: dovolila jim je blizu svojega samostana v Kildari sezidati bogoslovnico. Nekega dne je nekdo, igrajoč se, tekel proti njej, kot to mladi ljudje radi store. Svetnica ga je ustavila in ga vprašala: »Kam tako hitiš?« — »V nebesa!« je odgovoril. — »Ne boš prišel tja, če mi ne boš prej ob zadnji uri na strani stal,« je odgovorila opatinja. — Mladi klerik je pozneje postal škof, in res je bil on tisti, ki je umirajočo devico za smrt previdel.

Device, goreče kot sv. Brigita, so bile sv. cerkvi ob vsakem času na razpolago; z molitvijo in miloščino so pripomogle pri vzgoji duhovnikov. Grofica Ledóchowska je bila ena prvih. Gospa grofica, Vi ste podedovali njen plašč, in njen duh živi v Družbi sv. Petra Klaverja. Tej družbi priporočam svoje črne seminariste in njihovo bogoslovnico.

„Življenje Jezusovo“ v jeziku zamorcev.

Apostolski vikariat na zgor. Nilu.

P. Renkens iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mil-Hilu piše med drugim 29. junija 1923 na našo voditeljico:

S srčnim veseljem in hvaležnostjo smo zaznali za Vaše dovoljenje, da se sme knjiga »Življenje Jezusovo« tiskati v jeziku domačinov. Tisočera Vam hvala! Povrni Vam Gospod, ki ga bodo na ta način verni zamorci natančneje spoznali in ljubili; on naj Vas obdaruje z najbolj izbranimi darili!

Častiti p. Cravero je tej knjigi napisal sledeči predgovor: »V Evropi obstoji družba, ki nosi ime Družba sv. Petra Klaverja. To je združenje pobožnih gospâ, ki so vse zapustile, da bi za Jezusom hodile. Imajo le en namen: sveto živeti in

misijonarjem pomagati pri njihovem trudu za razširjanje sv. vere med pogani. Ustanoviteljica te družbe je grofinja M. Th. Ledóchowska, ki je l. 1922 umrla. V teku časa smo od te družbe že mnogo podpore dobili, njej se imamo zahvaliti tudi za to knjigo, ki nam jo je preskrbela. Zato je dolžnost vsakega, ki to knjigo bere, da moli za dušo pokojnice in prosi Boga, da podpira to družbo in njene dobrotnike.

Kako srečni bomo, kadar bomo imeli to knjigo v rokah! Kaka duhovna dobrota bo to za nas! — Kako so bili naši domačini veseli katekizmov, ki se imamo zanje Vam zahvaliti! Neobhodno potrebni so nam bili. Zdaj ima »Jezusovo življenje« tem večjo ceno, zlasti za naše kristjane, ki so tako daleč razkropljeni, in za katehumene, katerih število je 3000. Kako bo knjiga olajšala pouk, ker znajo vsi brati. Upam, da bo pridobila Odrešeniku premnogo duš. Ko bi Vi vedeli, kako so naši ljudje ponosni, da imajo knjigo pisano v domačem jeziku. Služila bo kot »berilo« v šoli in tako izpolnila globoko vrzel. Kako sem hvaležen Vaši dobri ustanoviteljici za motorno kolo, ki mi ga je velikodušno poklonila, ker naša nova misijonska postaja Lirra je 44 milj od našega stanovanja oddaljena.

Misijonska uganka.

Šestdesetkrat šest!

Mlad misijonar iz Diego-Suareza, preč. o. Carrad iz reda očetov sv. Duha je zastavil Družbi sv. Petra Klaverja težko uganko v nadi, da mu bo družba pomagala razvozlati. Vsota, ki uganka govori o njej, je zamišljena v francoskem denarju.

V Tsarantanani, dne 22. septembra 1928.

Prihajam kot berač — kar naravnost povem to, saj je tako najbolj pošteno in najbolj preprosto. Svoj čas so ustanavljali beraške rede, dandanašnji je misijonar rojen berač. Zato Vam kar pogumno nastavim svoj nabiralnik, rožljati z njim na žalost ne morem — je namreč prazen.

Imamo tu cerkev, veliko cerkev; že štiri leta stoji, zidovi namreč. Dve leti že ima vrata in okna, eno leto tudi oltar; kratko rečeno: je to stavba, ki se razvija. Zdaj bi bilo treba še strehe, in sicer iz železnate pločevine (pleh). Ne moremo imeti na cerkvi kar naprej slamnate strehe. Res se je moral naš ljubi Zveličar ob rojstvu zadovoljiti s slamico, a zdaj smo mu mi vendar dolžni kaj boljšega. — Tako torej izpopolnjujemo našo cerkev. Toda kdo nam bo pomagal, da jo povsem dovrši-

mo, kdo nam bo pomagal rešiti uganko, ki je mi sami nikakor ne moremo — šestdesetkrat šest? Kar gledam v duhu celo kopo otrok v svoji domovini, ki od veselja kar z rokami ploskajo, češ: »Saj je to lahka naloga. Šestdesetkrat šest je vendar 360!« Čisto prav; a že vidim, treba bo, da malo pojasnim to našo uganko.

Naša cerkev je 30 m dolga, pločevinaste plošče pa so široke 60 centimetrov. Ker pa pride del plošče pod sosedno, dasta dve plošči 1 meter širine. Tako bo treba za vso dolžino 30 krat 2, torej 60 kosov. Ker pa je streha 6 metrov široka, bo treba položiti 6 plošč drugo ob drugo; tako moramo 60 s 6 pomnožiti = 360. Ena pločevinasta plošča stane v Majungi 10 frankov, torej 360 plošč 3600 frankov, vsota, ki nas tukaj navdaja z grozo. Niti ne govorim o daljavi med Majungo in Tsaratanano in o stroških za nosače čez to daljavo, ker bi to našo grozo le še povečalo.

Zakaj bo potrebna streha prav iz železnate pločevine, je več vzrokov. Kaj bi rekli Vi, če bi nekega dne dobili od nas žalostno sporočilo: »Naša cerkev je pogorela?« Tega se pred vsem bojimo. Pred poldrugim letom je pogorelo devet hiš v gornjem delu naše vasi. Vihar je nosil ogorke in iskre na vse strani. Petnajst mož domačinov je čakalo na cerkveni strehi, da bi takoj gasili, če bi se ogenj prijel cerkve. Bogu hvala, da se to ni zgodilo. A kdo nam je porok za prihodnost? Preprosta ognjišča Malgašev iz treh kamnov in njih s slamo krite kočice so za izbruh ognja kaj pripravne.

Nasprotstva si podajajo roke. Za ognjem je voda, ki se je silno bojimo. Niso male skrbi, ki nam jih povzroča voda. Skozi slabotno slamnato streho si najde pot v cerkev in omaže stene; vsesa se v zidovje; omoči tramovje, da začne gniti. Imeli smo nekoč lep praznik — 40 novospreobrnjencev, 15 prvoobhajancev — pa je vihar z vso silo besnel ob naš slamnati krov. Po oltarju je tekla voda, po klopeh, po vernikih. Brez dvoma bi nas pločevinasta streha čisto drugače varovala. — Naposled veter. Živimo v pokrajini z vednim vetrom, da, viharjem. Igra se s slamnato streho kakor z lahko bilko. In kaj stanejo popravila! Povrh imajo naši krivoverski sosedi tempelj (in kakšen!) z lepo streho iz pločevine. Veste, da nisem nevoščljiv, sodim pa, da sklepajo črnci po naši slabi strehi na našo manjvrednost.

Iz vseh teh vzrokov kakor tudi, da pokažete v dejanju svojo krščansko ljubezen in usmiljenje, Vas prosim, da mi pomagate rešiti težko uganko 60×6 . Ponavljam, da potrebujem 3600 frankov — slamnata streha v domovini in pločevinasta

tukaj sta dandanes kaj dragi napravi. Kličem Vam: »Nadaljevanje prihodnjič!« Na Vas pa je, dragi dobrotniki, kakšno to nadaljevanje bo.

Domačinke „hčerke sv. Frančiška Asiškega“.

Sestra Emilijana, misijonska sestra Dragocene krvi, piše 19. septembra 1923 iz Marianhilla (Južna Afrika).

Prvo pastirsko pismo, ki ga je prečastiti gospod škof *Fleischer* 8. septembra naslovil na domače kristjane svojega vikariata, je bil poziv na krščanska dekleta, ki naj bi se posvetila redovnemu življenju. Kajti že zdavnaj je bilo znano, da goji marsikatero dekle željo, da bi stopilo v samostan; pa vedno so misijonarji stvar zadrževali, da ne bi se kaj prehitelo. Zadnje leto v oktobru so molili sv. rožni venec v ta namen. Res se je oglasilo 12 dobrih deklet, med temi dve izprašani učiteljici.

8. decembra, na god Brezmadežne, je bil prvi sprejem, in sicer v kapeli Srca Jezusovega v Marianhillu. Sprejel jih je preč. gospod škof. Obenem je bilo vodstvo izročeno eni izmed sestrâ Dragocene krvi. Pred sprejemom so se prebrala kandidatnjam pravila kandidate, ki bo trajala 3 leta. Potem je bila vsaka posamezna vprašana, ali pritrdi pravilom, čemur je vsaka radovoljno pritrdila.

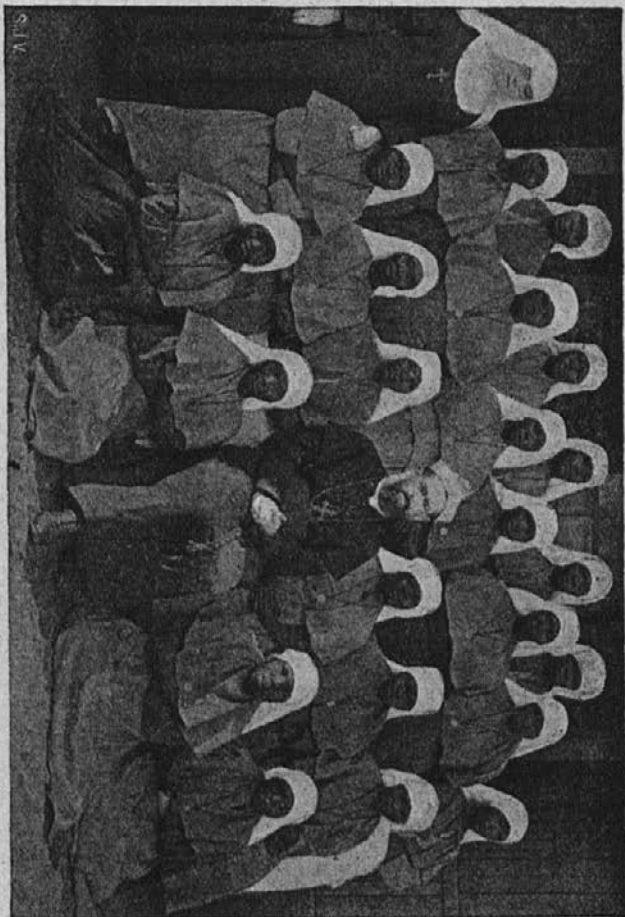
Dan 8. decembra bo ostal za vedno vesel spominski dan v letopisih vikarijata v Marianhillu. Bil je izredno lep prizor, ko so ti prvenci misijona pristopili k oltarju in so zaprosili z jasnim obrazom in veselim glasom za sprejem. Vsaka je pokleknila pred škofa, in na vprašanje: »Kaj želiš?« je odgovorila: »Želim postati hči sv. Frančiška Asiškega.« Po sprejemu je dobila vsaka belo pokrivalo, rjavo haljo in svetinjo sv. Frančiška Asiškega. Potem so vse pristopile k sv. obhajilu. Ko so domači kristjani videli prve kandidatnje, so bili silno veseli.

Tako je torej začetek storjen; misijonarju je v veliko tolažbo, ko zre na sadove svojega mnogoletnega truda. In vendar bo to nova velika skrb v misijonu. Na doto pri kandidatnjah ni misliti; zato pripadejo stroški vzdrževanja misijonu. Število kandidatinj je sedaj 31, že ob začetku leta je šest novih vložilo prošnje za sprejem na gospoda škofa. Marsikatero izmed teh stane mnogo žrtev, da dobi od staršev dovoljenje za ta korak; kajti sorodniki zgube upanje na 10 volov, ki bi jih dobili, ako bi se hčerka omožila. Ob zadnjem sprejemu so še zadnji tre-

nutek sorodniki odpeljali 2 deklici, ki bi bili sprejeti. Brez dovoljenja domačih se pa ne sprejemajo.

Do zdaj še nimamo hiše za kandidatkinje. Kajti vprašanje je: Odkod denar? Do zdaj stanujejo pri šolskih otrocih, kjer sestrām pri nadzorstvu in raznih delih pomagajo. Preden mine

Škol Fleischer s črnimi kandidatkinjami »hčerk sv. Frančiška Asiškega«.

postulat, se jim mora preskrbeti stanovanje; ker to ne bo šlo, da bi jih po raznih misijonih nastavili. V tej stiski sem mislila na dobro mater svojih afriških otrok, na katere srce nihče zaman ne potrka. Hvaležni bomo za vsak najmanjši dar, in kandidatkinje bodo mnogo molile za svoje dobrotnike. Doslej

se zelo lepo vedejo in je upanje, da bodo vedno dobre. Ljubi Bog, ki je to cvetko poklical v življenje, bo skrbel, tako upamo, tudi v telesnem oziru za vse potrebno.

Zlata zrna.

»Svet se po samih šolah ne poboljša, ako starši doma pravega dna ne položijo«.

»Kdor nikdar stradal ni, ne ve kako lačnemu kruhek diši.«

Anton Martin Slomšek.

Kratki misijonski dopisi.

Škof Anneau, apostolski vikar Shire, piše 25. septembra 1923: »Meseca julija je naš misijon obiskala huda nesreča. Stanovanje naših misijonarjev v Utali obdaja velikanski gozd, čigar tropična debela tvorijo na posameznih krajih neprodorno goščavo. Že več let opustošajo ta gozd črede slonov, ki so se vsled obilice hrane za stalno v njem naselili. Te velikanske živali napravijo po nasadih zamorcev grozno škodo. Tudi življenje zamorcev in misijonarjev je ogroženo. Tako je bil P. Cadoret ob prehodu skozi gozd od ene teh živali napaden. Žival ga je zagrabila z rilcem, ga vrgla na tla in stopila nanj, vsled česar je dobil težke prsne poškodbe. Bil je na mestu mrtev. Ta žalostni dogodek nas je vse zelo vznemiril. Pokojni misijonar je bil zelo priljubljen pri so-bratih in pri zamorcih. Meni je bil v dragoceno pomoč in sem nanj stavil velike nade. Bog že ve, kaj dela. On je gospodar, mi se moramo njegovim naredbam voljno pokoriti. Čast misijonar bo v nebesih priprošnjik našega misijona, ki mu je bil v življenju tako drag, in je v njem 20 let deloval.«

P. Bischofsberger, red sv. Duha, piše dne 29. septembra 1923 iz Gambosa: »Koncem aprila sem dospel do obrežja Angole in sem

srečno prinesel seboj vse lepe reči, ki ste mi jih bili dali. Lepi ciborij sem pustil na glavni postaji Huilla, kjer ga potrebujejo. Imeli so samo dva majhna ciborija, in ker je tam 80 gojencev, ki večkrat med tednom ali pa vsak dan pristopajo k sv. obhajilu, jim je veliki ciborij zelo prav prišel. Zato so Vam hvaležni za vaša darila in povsod se jih vsele. Toda največ stvari sem prinesel sem v postajo Gambos, kjer delujem od 14. julija dalje kot drugi misijonar. Zamorska oblačilca so bila za tu kakor nalašč, ker mnogo krščanskih deklic in ženâ je tu zelo borno oblečenih, tako da so komaj dostojne za v cerkev in za k sv. obhajilu. Toda obleke so sedaj mnogim pomagale. Kar se tiče rožnih vencev, škapulirjev, svetinjc, moram reči, da me vsak dan prosijo zanje, in da sem že skoro vse oddal.«

Sestra Georgina, frančiškanka v deželah Gallas, piše 29. septembra 1923: »Zdravila, ki ste nam jih poslali, nam omogočajo, da moremo tukajšnjim domačinom mnogo gorja olajšati. Prosim, da blagim dobrotnikom to naznanite. Vse pride prav v teh krajih: volnene odeje, staro platno, stara ponošena obleka in različna zdravila. Mnogo revščine je tu in mnogo bolnikov. — Ravno, ko sem dobila Vašo po-

šiljatev, sem zvedela, da v Djidžigi neki misijonar mnogo trpi vsled otekline na roki in da potrebuje sterilne vate. Kako sem mu vesela poslala vse potrebno od Vaše pošiljatve. Božja previdnost mi je dala v roke sredstvo, da sem mogla temu misijonarju pomagati, ki se namerava naseliti med rodом Somali na kraju puščave.«

Škof Jarousseau, kapucin, apostolski vikar Gallasa piše 20. oktobra 1923: »Z veseljem se Vam zahvaljujem za Vašo pozornost, da nam niste poslali le daril za krste in odkup, ampak da ste se spomnili tudi naših domačih sestrâ frančiškank. Ta ustanova, ki smo jo s težavami vpeljali, nas sedaj navdaja z zaupanjem. Naši bogoslovci, ki so že od nekdanj prva skrb Družbe sv. Petra Klaverja, so nas zadovoljili in upam, da bodo vsi nekoč v mašniške posvečeni; potem nam bodo v izdatno pomoč. Ker manjka učitelj, sem sam obenem njih ravnatelj in učitelj. — Žal, da Vam moram naznaniti smrt P. Bazilija, su-

periorja naše misijonske postaje, ki je umrl 11. do 12. tega meseca v Addis Abebi. Bil je 25 let v misijonih, od teh celih 19 let v Addis Abebi. Prve čase se je moral boriti z velikimi težavami, ki jih je poznal premagati s potrpežljivostjo in obzirnostjo. Njegovi zadnji trenutki so bili trenutki njega, ki je najprej odločen za nebesa. Priporočam ga Vašim molitvam.«

Sestra Amalija Lonardi, iz kongregacije Pie Madri della Nigrizia, nam piše 11. decembra 1923 iz Gulu: »Prisrčna hvala za lepa darila za naše male v Gulu. Naša sirotišnica in zavetišče za otroke je navezano le na krščansko ljubezen. Ako bi se dobilo še več dobrotnikov, bi mogli še mnogo otrok rešiti iz rok poganov in protestantov, jih izročiti v varstvo sestrâ in tako rešiti za nebesa. Upam na Vašo pomoč tudi v prihodnje, in sem prepričana, da bo misel na duše, ki so v nevarnosti za zveličanje, naklonila še mnogo dobrotnikov našemu delu.«

Marija pomaga njim, ki v njo zaupajo.

Po poročilu o. Decés, misijonarja družbe Jezusove.

V neki mali vasici na Madagaskarju v Afriki je živela pobožna, zelo pridna in blaga 14 letna deklica, z imenom Felicia Rabao. Radi vzglednega in ljubeznivega obnašanja je bila ljubljena vseh. Vsak dan, in zlasti vsak večer, se je z vso vnemo in pobožnostjo udeleževala skupnih molitev ter pripravila tudi svoje starše in prijateljice za dobro molitev. Bila je goreča Marijina častilka ter zelo rada molila rožni venec.

Nekega večera — med dnevom je še pridno delala in bila videti popolnoma zdrava — pa začne tožiti o silnem glavobolu in bolečinah v ušesih; mučila jo je tudi huda vročina. Spala je ponoči le malo in drugi dan je morala ostati v postelji, kjer je sama ali s svojimi tovarišicami, ki so jo obiskavale, molila sv. rožni venec. Ponoči pa, kakor bi se česa prestrašila, nenadoma vzklikne: »Marija, moja Mati, reši me!« in se onesvesti. Takoj se odpravi neki zamorec v pol ure oddaljeno

misijonsko postajo Domremy. Bo li našel misijonarja? Domremy nima namreč lastnega duhovnika, temveč vsak mesec enkrat obišče misijonar ondotno postajo, kjer ostane kvečjemu en dan. — Poslušajmo, kaj pripoveduje o. Decés:

Vsak mesec se podam v Domremy, ki je od mesta Fianarantsoa oddaljen kakih 4 do 6 ur hoda, da nadzorujem ondotna dela. Meseca julija pa bi moral sestaviti letno poročilo in zaključiti račune.

Zato se odpravim že v sredo 27. junija v Domremy z namenom, da ostanem tamkaj dva dni ter nemoteno dovršim svoje račune in druga opravila. Mislil sem, da je to glavni vzrok, zakaj sem se odločil k daljšemu bivanju v Domremy. Toda pozneje sem spoznal, da je previdnost božja tako hotela.

V četrtek ob pol 4. uri zjutraj me vzbudi močno trkanje na vrata. Odprem okno ter vprašam, kdo je in kaj želi. Oglasi se naš pastir, rekoč: »Hitro, častiti oče, v Alatsinainy umira 14 letna deklica!«

Hitim torej v zakristijo, vzamem vse potrebno s seboj ter se s spremljevalcem nemudoma odpravim na pot. Kljub temi sva v četrte ure na cilju.

Po strmih stopnicah grem v stanovanje meni že znane rod-bine, kjer je mlada bolnica slonela materi v naročju; bila je še vedno nezavestna. Žila je utripala le še slabo, vendar je srce še bilo. Podelim torej umirajoči sv. odvezo in poslednje olje. Po končanih molitvah zapazim, da je deklica že izdihnila svojo dušo. Povem to staršem z lepim izrazom, kot je pri Malgaših v navadi: »Odšla je k ljubemu Bogu.« Ker so dobri katoličani, so bili vdani v voljo božjo. Pač je bila boleost nad izgubo ljubljene hčerke velika, a niso je kazali s kričanjem in vpitjem in drugimi poganskimi šegami, temveč v pohlevnih solzah, ki so jim lajšale srce, ki se je v zaupni in vdani molitvi obračalo k Stvarniku. — Drugi dan, ko ssem zvedel od katehista še nekatere podrobnosti iz življenja tega blagega otroka, sem jasno spoznal, da me je Bog izbral za svoje orodje, želeč tej duši nakloniti neskončne zaklade zasluženja presv. Srca Jezusovega.

Bil je to, po katehistovi izjavi, že tretji slučaj, ko je v smrtni nevarnosti ljubi Bog pravočasno poslal duhovnika. Čast in hvala božji previdnosti, ki ne zapusti njih, ki v njo zaupajo. Slava Mariji, ki tako čudovito skrbi za svoje otroke!

Predmeti, ki smo jih v letu 1923 poslali v misijone.

Cerkvene posode: 21 kelihov, 9 prenosnih oltarjev, 11 monštranc, 15 ciborijev, 46 razpel, 82 svečnikov, 20 posodic za sv. olje, 1 klešče za hostije, razne potrebščine pri oltarju, kot kadilnice, zvončki, posodice za vino in vodo itd.	Lir 17.286—
Cerkvena obleka: 140 mašnih plaščev, 9 večernih plaščev, 131 štol, 14 ogrinjal, 66 burz, 92 pal, 35 strežniških oblek, 50 zastavic, plaščkov, biretov itd.	Lir 60.696—
Cerkveno perilo: 72 mašnih srajc, 150 koretijev, 195 oltarnih prtov in pregrinjal, 31 prtov za obhajilno mizo, 13 oltarnih zastorov, 2502 korporalov, purifikatorjev, pal, naramnic itd., 77 brisač in raznega perila	Lir 49.780—
Devocijonalije: Okrog 1000 ducatov rožnih vencov, 5150 škapulirjev, 57.900 svetinj, 173 križcev, 10.000 podob, 83 podob in razno drugo	Lir 50.501.40
Knjige: 14 mašnih knjig (Missale), 1 obrednik, 6 brevirjev, 61 »Compendium caeremoniarum«, 1311 mašnih knjižic	Lir 4.412—
Obleka: 3746 oblek za zamorce, 9 parov čevljev, 1514 rutic, 60 rjuh, blaga itd.	Lir 42.321—
Šolske in ročne potrebščine	Lir 645.10
Razno: 3 fotografski aparati, 1 električni aparat, 26 žepnih ur, 5 pogrinjaj, 4 šivalni stroji, 1 pletilni stroj, 2 daljnogleda, 1 gramofon, zdravila, kirurško orodje, razne potrebščine	Lir 14.117—
Skupaj	Lir 239.758.50

K prazniku sv. Terezije.

(15. oktobra.)

Ko bi ljubo našo svetnico videli v njenem veličastvu, kako bi jo blagrovali; in vendar se smemo imenovati srečne, da nam je mogoče s potrpežljivostjo v trpljenju in požrtvovalnim delom iz ljubezni do Boga, zaslužiti si tem večjo slavo v nebesih. Sv. Terezija se je po smrti prikazala svojim sosestram ter jim rekla: »Ko bi imela še kakšno željo, bi hotela še enkrat na zemljo, da bi še več trpela.«

Dobro torej, ker smo na zemlji, porabimo dragoceni čas! Ne iščimo sreče v bogastvu in uživanju, v udobnosti in ugledu. Vse to je le prazna pena. Išcite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo vam bo navrženo! — Nje, ki so si izvolili redovniški poklic, življenje polno zatajevanja in odpovedi, pokore in ponižnosti,

molitve in dela, imenuje svet bedake. A kaj za to. Kdor se zadnji smeji, se najbolje smeji, pravi pregovor. Sv. Terezija je veliko trpela v svojem življenju, in vendar bi bila njena edina želja — ko bi nebeščani sploh še kaj želeli — trpeti še več. Ne branimo se torej trpljenja, ampak napravimo kakor s koprivami; oprimo se ga pogumno in nič več se ga ne bomo bali.

Čarovnik.

O. Friderik Osterrath, iz reda sv. Benedikta, apostolski oskrbnik Severnega Transvaala, je poslal Družbi sv. Petra Klaverja naslednji zanimivi dopis, ki kaže, kako moč še ima hudi duh do duš nasrečnih poganov.

Ko sem prišel v malo misijonsko postajo Lunsklip, sem z zanimanjem opazil nekega domačina, ki se je odlikoval po čedni zunanosti in prav prijetnem vedenju. Bil je Sikiva-Kiva iz Kangane plemena, ki spada k narodu Culu. V tem prijetnem, lepem telesu pa je bivala duša, ki jo je imel v oblasti hudi duh. Sikiva je bil čarovnik. Takoj mi je tudi povedal čisto odkritosrčno, da ne more postati kristjan, ker se peča s čarovništvom.

Ne dolgo potem je v bližini nenadoma umrl mož v najboljših letih, do tistih dob čisto zdrav in krepak. Ko so truplo preiskali, so spoznali, da mož ni umrl naravne smrti. Takoj so osumili čarovnika, da je bil on udeležen pri smrti, nakar ga je poglavar pozval, naj deželo takoj zapusti. V S'Aalietsiji je našel pribežališče, pa le za kratek čas. Ali je s svojo peklensko umetnostjo napravil tudi tam kako škodo, ne vem. Izvedel sem le toliko, da je bil primoran, kmalu si iskati novo prebivališče. Sprejeli so ga v Matadi. A kmalu nato je ubila strela dva osla. Krivdo so zvrnili takoj na Skiva, ki tako tudi tam ni mogel dalje ostati.

Proti Božiču je čarovnik umrl ali ga je napadla nekaka smrti podobna omedlevica. — Z gotovostjo ničesar ne morem trditi. — Črnci so kratkomalo izjavili, da je mrtev. A kadarkoli so ga nameravali pokopati, jim je dal kako znamenje življenja. Ko se je to že opetovano ponovilo, so sklenili, da ga bodo vseeno zagrebli ter se ga s tem končno vendar iznebili... Zdaj so ga videli večkrat ponoči hoditi po polju, ali sedeti na pragu njegove koče. Nekega večera je od svoje žene celo zahteval pas ter je spet izginil, ne da bi bil še kaj govoril z njo. V ranem jutru so ga videli iti proti grobu, kjer je brez sledu izginil.

Kafre je to nočno početje rajnega čarovnika močno vznemirjalo in hoteli so narediti temu konec. S privoljenjem poglavarjev so truplo izkopali ter ga zagrebli na nekem oddaljenem, zapuščenem kraju. A čudno, ko so grob odprli, so videli, da je truplo še čisto ohranjeno, ni sledu kake trohnobe še ni bilo opaziti na njem.

S tem, da so truplo prenesli, je nehalo tudi ponočno prikazovanje. A zdaj so dolžili čarovnika raznih nesreč. N. pr. je vladala v Matadi huda suša. A brž ko so truplo prenesli drugam, je padlo obilno dežja in je vse nanovo ozelenelo.

Mnogo dobrega bi mogli mi misijonarji tukaj storiti, če bi imeli več sredstev. Življenje je tukaj zelo drago... Upamo na pomoč velikodušnih dobrotnikov.

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

Iz naše osrednje hiše v Rimu. 10. april. Naša vrhovna voditeljica se je podala danes s svojo tajnico na potovanje v severne dežele radi neke važne zadeve. Vrnila se je v soboto, 26. aprila na praznik N. Lj. Gospe Dobrega Sveta, domov.

5. maj. Komaj nazaj, vzame naša gospa vrhovna voditeljica danes zopet potno palico v roke. Topot na Španško. Dva notranja uda Klaverjeve družbe jo tam z veseljem pričakujeta.

17. maj. Predstava s svetlopisnimi slikami po monsignoru Pelegrinu Belecetu, servitu, apostolskem prefektu dežele Swaci. Ljudstva je bilo toliko, da naša sicer velika dvorana ni obsegla obiskovalcev. Vse je z največjo pozornostjo poslušalo besede gorečega misijonarja, kateri je izvrstno znal poslušalce za veliko misijonsko idejo navduševati.

19., 20., 21. in 22. maj. V cerkvi »Al Gesu« cerkvena slavnost k časti velikega mučenca-jezuita Andreja Bobola. Njegove relikvije so bile izpostavljene. Tudi sodalke sv. Petra Klaverja so smele to pobožnost obiskati, priporočale so vse dobrotnike Klaverjeve družbe mogočni priprošnji tega svetnika.

Potovanje naše vrhovne voditeljice v Španijo.

Dne 5. maja, na god sv. papeža Pija V., je zapustila naša vrhovna voditeljica v spremstvu svoje tajnice sv. mesto in se napotila v Madrid. Pot je trajala brez presledka 51 ur; potem je sledilo veselo svidenje z zastopnico naše družbe v Španiji in njene zveste tovarišice.

Prvi dnevi so bili odločeni za razne obiske; kajti marsikaterim dobrotnikom se je bilo treba prisrčno zahvaliti, druge pa je bilo treba o opravičnih zadevah za svet vprašati. V nedeljo dne 11. maja je bil prvi nagovor na gojenke zavoda Sacré-Coeur, in sicer zelo slo-

vesno; kajti zunaj po okrašenih ulicah je prihajal evharistični Jezus v slovesnem sprevedu k revnim bolnikom. Velika množica katoliških društev je šla s prižganimi svečami na čelu; za njimi je vozil voz, v katerega je bilo vpreženih 6 konj, v vozu pa je sedel dušni vodnik s sv. hostijami v ciboriju. Visok državni uradnik je stopal poleg voza in kraljeva godba je igrala kakor ob največji slovesnosti. — O, da bi krščanski narodi od svojega bogastva vsaj drobtinice darovali ubogim zamorcem!

Dne 12. maja je bila sprejeta naša vrhovna voditeljica s svojo tajnico od Nj. Veličastva kraljeve matere. Nj. Veličastvo se je prav dobro spominjalo nekaterih sorodnikov grofice Falkenhayn in je njih imena imenovalo z veliko naklonjenostjo. Kraljica mati se je dolgo pogovarjala o družbenih zadevah in o umrli ustanoviteljici Klaverjeve družbe, katere mater je dobro poznala. Obžalovala je, da ne more priti k javnemu predavanju, ker je bila obljubila, da bo prisostvovala pri otvoritvi neke bolnišnice.

Istega dne 12. maja ob 5 popoldne je predaval preč. gosp. p. Gil D. J. o afriških misijonih in o Družbi sv. Petra Klaverja. Velika dvorana jezuitskega kolegija je bila prenapolnjena in tisti, ki so prepozno prišli, niso dobili več prostora. Nj. ekselenca msgr. Tedeschini, papežev nuncij, ki je bil ravno na potovanju, je poslal krasno pismo, ki ga je prebral madridski škof. — Umetniški kvintet je zapel nekaj pesmi, in tajnica naše vrhovne voditeljice je obrazložila v francoskem jeziku zgodovino in postanek Klaverjeve družbe. — Poslušalci se niso nič utrudili, tako da je p. Gil v drugič izpregovoril in opisal način, kako bi se dalo misijonom pomagati. — Naposled so se ločili s prepričanjem, da imajo Španci veliko ljubezen do Klaverjeve družbe in da res mislijo za njo moliti in se žrtvovati. Med navzočimi je bil namestnik msgr. Tedeschinija, mnogo redovnih predstojnikov in duhovnikov, predsednica našega delovnega odseka, vodinja iz Nadjere, mnogo dam iz delovnega odseka in tudi sorodniki naših dveh španskih postulantinj.

Naslednji dan je bilo predavanje za drugi koleg, pri katerem je bila tudi gospa prednica. Gojenke zavoda so se bile že izkazale kot zelo požrtvovalne.

Dne 14. maja se je nadaljevala pot iz Madrida v Valencijo. Lepo katoliško mesto se je bilo že pripravilo na sprejem. Dve vneti dami, gospa Carlos in gna Martinec, sta bili v tem oziru že vse pripravili. Predavanje se je vršilo v takozv. »Centru« pod predsedstvom prevzv. gospoda knezoškofa in naše vrhovne voditeljice gospe grofice Falkenhayn. Ravnatelj zavoda, eden najslavnejših španskih govornikov, preč. gosp. P. Conejos D. J. je podelil besedo naši tajnici, in ta je v dolgem govoru v francoskem jeziku navduševala svoje poslušalce. Navdušenje je prikipelo do vrhunca, ko je potem še P. Conejos s prepričevalno besedo podprl izvajanja tajnice. Četudi je bilo že pozno, še nihče ni mislil iti domov. Potem je vstal prevzvišeni gospod knezoškof in je prebral pismo papeževga nuncija in mu pristavil nekaj svojih besed. — Zelo smo bili veseli, ko se je tudi v poznejših dneh mnogo oseb zglasilo pri naši vrhovni voditeljici z namenom, da se ali na ta, ali na drugi način pridružijo Klaverjevi družbi.

Dne 19. maja je bila mala misijonska konferenca v samostanu spokornih sestr, in dan pozneje v nekem dekliskem zavodu, kjer so se zbrale vse gojenke od majhnih do večjih. Popolnoma brez »toda« pa ne more biti. Komaj se je začela predstava s skioptičnimi slikami, ko je elektrika odpovedala, in otroci so morali poslušati misijonsko poro-

čilo brez slik. Tembolj hvale vredno je navdušenje, da se jih je večina zglasila za delo in pomoč misijonom. Več ko 50 jih je naročilo »Negrito« (Zamorček).

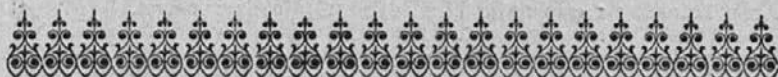
Dne 20. maja je zapustila gospa vrhovna voditeljica Valencija in se je podala za več ur v Tarragono, da bi tam govorila z gospodom knezoškofo, kar pa vsled prihoda kraljeve dvojice ni bilo mogoče.

Dne 20. maja zvečer je dospela v Barcelono, veliko trgovsko mesto, kjer je zanimanje za misijone zelo veliko. Žal, da so bile priprave bolj površne, in te kratke minute niso zadostovale, da bi se bilo predavanje dovolj razglasilo. Zato se je zglasilo le malo število poslušavcev zvečer, dne 23. maja, ampak sad tega zborovanja je vsega priznanja vreden. Namestnik barcelonskega škofa je prišel med prvimi in je ostal do konca. P. Bisbal, duhovnik Srca Jezusovega, je vodil zanimivo misijonsko konferenco, tajnica družbe pa je govorila o namenu družbe. Nazadnje je govoril tudi škofov namestnik. Tudi ravnatelj »misijonskega združenja duhovnikov« je bil navzoč in se je zelo zanimal za Klaverjevo družbo.

S tem predavanjem je bila pot naše vrhovne voditeljice končana. Od tu se je podala v Trident, kjer so jo čakala druga opravila.

Listnica uredništva.

Krščanskemu mladeniču. Vaše pismo smo prejeli. Veseli nas, da se najde tudi mnogo slovenskih fantov, ki so iz ljubezni do Jezusa radi pripravljene vse zapustiti in iti pomagat trpečemu človeštvu — delati neposredno pri rešitvi neumrljivih duš. Če želite v misijone, vprašajte pri čč. oo. jezuitih, lazaristih ali frančiškanih. Klaverjeva družba ima svoj verski zavod, kjer pa morejo vstopiti samo dekleta, ki želijo postati »Pomožne misijonarke za Afriko.« — Bog Vas ohrani in pripelji tja, kjer Vas želi imeti! (Uredn.)

Razširjajte naše koledarje!
Naročajte „Odmev“ in „Zamorčeka“!
Cene glejte na zadnji strani ovitka!

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
 Ponalis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponalis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.

Duhovne prednosti

za podpornike in dobrotnike Klaverjeve družbe.

Deležni so:

1. 500 sv. maš, ki jih vsako leto opravijo afriški misijonarji in misijonski škofje za dobrotnike;
2. vsega zasluženja in vseh molitev misijonarjev v Afriki, katere podpira Klaverjeva družba;
3. molitev izpreobrnjenih zamorcev in hvaležnosti mnogih zamorskih otrok, ki se krstijo v smrtni uri;
4. del in delovanja družbenic v zavodu sv. Petra Klaverja;
5. molitev, ki jih opravlja zanje vsak dan družba;
6. sv. maše, ki se daruje tretjo nedeljo vsakega meseca v njihov namen, in sv. obhajila, ki ga darujejo ta dan vsi udje za nje;
7. po njih smrti sv. maše, ki se služi tretji petek vsakega meseca za njih dušni mir, in isto tako sv. obhajila, ki ga darujejo vsi udje zavoda v ta namen.
8. sv. maše, ki se daruje vsako leto meseca novembra za umrle podpornike in dobrotnike;
9. podporniki-duhovniki uživajo še posebne duševne prednosti; tozadavni podatki se dobijo na zahtevo zastoj.

Poklic pomožne misijonarke.

Sv. Terezija je hotela že kot otrok iti v Afriko s svojim malim bratom, da bi izpreobračala pogane. Ta mladostna želja se ji sicer ni izpolnila; vendar je ta svetnica s svojimi molitvami in žrtvami za misijonarje rešila mnogo duš, in sicer — kot mnogi trdijo — prav toliko kot veliki in sveti misijonar sv. Frančišek Ksaverij.

Ako te ljubezen do Jezusa žene, mlada misijonska prijateljica, da bi rada svoje življenje darovala za pogane, naroči knjižico »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Naslov dobiš na drugi strani. In ko jo prebereš, pa imaš še vedno pogum, da bi postala pomožna misijonarka, potem zaprosi za vzprejem in piši na vrhovno voditeljico, Rim (23), via dell' Olmata 16.

Vsem častilcem sv. Petra Klaverja toplo priporočamo knjižico

Življenje svetega Petra Klaverja.

Cena 3 Din.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

BOŽJE KRALJESTVO NA ZEMLJI RAZŠIRJA,

kdor utrjuje versko zavest med krščanskim ljudstvom ter pospešuje misijonsko delovanje med pogani. Lahke in zelo primeren pripomoček k temu je razširjanje sledečih misijonskih časopisov in koledarjev:

Odmev iz Afrike

mesečnik s slikami v prospeh afriških misijonov,
prinaša naizanimivejše članke čč. misijonarjev
iz vseh delov Afrike; stane letno Din 8.—

Zamorček

mesečnik s slikami za mladino, prinaša lepe
zamorske povestice, uganke in pesmice;
stane letno Din 5.—

Klaverjev koledar

za l. 1925

ima poučne in zabavne povesti in slike iz zamorskih
dežel, spredaj lepo sliko in pesem sv. Petra Klaverja
z notami, zato ga pevskim in izobraževalnim dru-
družtvom še posebno priporočamo; zadaj smo letos
pridejali tudi „Zaznamek seimov“ na željo mnogih
prijateljev; cena komadu Din 4.—, pri naročbi
12 komadov eden povrh.

Misijonski

Koledarček za mladino

toplo priporočamo vsem staršem in vzgojiteljem,
da ga vsled lepih slik in izbrane vsebine kupijo
ljubi deci; je tudi primerno Miklavževo darilo;
cena komadu Din 2.25, pri naročbi 12 komadov
eden povrh.

Naslov naročbe:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.